

Curtea Supremă de Justiție**DECIZIE**

20 noiembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nicolae Gordilă și Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 29 mai 2013 și sentinței Judecătorei Căușeni din 18 martie 2013, de către inculpatul,

Veste Vasile Luca, născut la 22 februarie 1977, originar și domiciliat r-l Căușeni, s. Zaim.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *în prima instanță: 03.02.2012-18.03.2013*
2. *în instanța de apel: 03.05.2013-29.05.2013*
3. *în instanța de recurs: 17.09.2013-20.11.2013*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Căușeni din 18 martie 2013, **Veste Vasile Luca**, a fost condamnat în baza art. art. 27, 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, la 3 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material cauzat prin infracțiune, a fost admisă și s-a încasat de la **Veste V.L.** în beneficiul părții vătămate, **Șaban I.V.** suma de 10 775 lei.

Acțiunea civilă a părții vătămate, **Șaban I.**, privind încasarea venitului ratat cauzat prin infracțiunea săvârșită, a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

2. Potrivit sentinței, **Veste V.L.**, la 04 septembrie 2010, în jurul orelor 05.00-06.00, avînd înțelegere prealabilă cu alte persoane, a încercat să sustragă pește din iazul arendat de **Șaban I.**, în s. Zaim r-l Căușeni, pentru a-l vinde. Astfel, **Veste V.L.**, a intrat în iaz pentru a scoate plasele de pescuit pește, pe care anterior le-a instalat, iar în acel moment a fost depistat de arendașul iazului. Tot atunci, partea vătămată **Șaban I.**, a observat pe malul iazului un bărbat, care a fugit. Iar inculpatul, pentru a nu fi prins, a ieșit la alt mal al iazului, ascunzîndu-se printre copaci, deoarece **Șaban I.**, îi urmărea să-i prindă. Prin urmare, **Veste V.L.**, n-a reușit să-și realizeze pînă la capăt intenția de sustragere a peștelui, deoarece partea vătămată l-a prins în momentul cînd inculpatul, împreună cu altă persoană neidentificată, strîngeau plasele cu pește, fiind speriat cu strigăte și împușcături, adică din cauze independente de voința lui.

Astfel, prin acțiunile sale ilegale, Veste V.L. a săvârșit tentativa de sustragere a peștelui, care aparține lui Șaban I., cauzându-i părții vătămate o daună materială considerabilă în sumă de 10 775 lei.

3. Sentința a fost contestată cu apel de către inculpat, prin care a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde, cu suspendare condiționată a executării acesteia, invocând că nu este vinovat, dar este de acord să achite prejudiciul material părții vătămate și să se împace cu ea. A mai indicat, că are la întreținere 3 copii minori și mamă în etate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 29 mai 2013, a fost respins apelul și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a considerat că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a conchis că Veste V.L. a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. art. 27, 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal – tentativa de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu cauzarea de daune considerabile părții vătămate. Împrejurările au fost constatate din totalitatea de probe acumulate pe cauza penală, fiind corect apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Indiferent de faptul că inculpatul nu a recunoscut vina, aceasta a fost dovedită prin declarațiile părții Vătămate Șaban I., martorilor Puhalschi S., Nicolenco A., Nicolenco S., Moroșian N., Andrieș M., Damaschin S., Damaschin E. La fel vinovăția inculpatului a fost dovedită și prin probele cercetate și analizate de instanța de fond: actul de cântărire a peștelui, depistat în plasele scoase din iazul arendat de Șaban I., din 04.09.2010 (f.d. 11); certificat de înregistrare a Gospodăriei Țărănești pe numele lui Șaban Ion și certificat privind prețul peștelui de specia crap, tolstolob, amur alb (f.d. 36-37); procesul-verbal de cercetare la fața locului cu planșa fotografică din 06.09.2010 (f.d. 12-23); schema de amplasare a iazurilor arendate de Șaban I. (f.d. 219); procesul-verbal de examinare a telefonului mobil de model „Nokia” depistat și ridicat de la fața locului din 20.09.2010 (f.d. 38); ordonanța de recunoaștere drept corp delict din 15.09.2010 (f.d. 30); ordonanța de recunoaștere drept corp delict din 20.09.2010 (f.d. 39); ordonanța de ridicare și încheierea Judecătorei Căușeni din 22.09.2010 (f.d. 52-53); descifrările convorbirilor telefonice ridicate de la SA „Orange” (f.d. 54-58); informația SA „Moldtelecom” din 14.09.2010 (f.d. 173); ordonanța din 17.09.2010 de recunoaștere drept corpuri delict (f.d. 41-42); raportul de expertiză medico-legală a corpurilor delict (investigații biologice) nr. 754 din 13.10.2010 (f.d. 95-98); ordonanța privind disjungerea materialelor cauzei din 22.03.2011 (f.d. 141).

În opinia instanței de apel, instanța de fond corect a ținut cont la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă inculpatului de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală în corespundere cu art. 7, 75 Cod penal. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată a ținut cont de caracterul și gradul

prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și motivul acesteia, că este una mai puțin gravă potrivit art. 16 alin. (3) Cod penal, de personalitatea inculpatului, acesta anterior a mai fost condamnat, a săvârșit o nouă infracțiune în stare de recidivă. Astfel, corect s-a conchis că Veste V.L., nu a mers pe calea corijării, iar reeducarea și corijarea inculpatului este posibilă numai în condițiile izolării de societate. La fel, de către instanța de fond, corect la stabilirea pedepsei penale, au fost aplicate prevederile art. 82 alin. (2) Cod penal.

Instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a determinat prejudiciul real suportat de către partea vătămată și a admis acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material real, încasând din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate Șaban I. suma de 10 775 lei, iar acțiunea civilă în partea compensării venitului ratat cauzat prin infracțiune, corect a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă, deoarece pe parcursul desfășurării urmăririi penale, partea vătămată nu a prezentat careva acte, probe, în confirmarea acestui capăt de cerință.

6. La 17 iunie 2013 inculpatul declară recurs ordinar, în care solicită casarea hotărîrilor adoptate pe caz, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să fie achitat, invocînd că:

- fapta săvârșită de el nu întrunește elementele infracțiunii;
- nu a fost dovedit în cadrul urmăririi penale, că plasele îi aparțin și au fost instalate de el;
- nu este clar care este obiectul material;
- toate dubiile, care n-au fost înlăturate, urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

7. Verificînd argumentele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit dispoziției art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Alin. (2) al art. 427 Cod de procedură penală stipulează că, temeiurile pentru recurs menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Din recursul supus judecării, se întrevece că inculpatul nu este de acord cu faptul, că în acțiunile sale persistă elementele infracțiunii și nu au fost înlăturate toate dubiile privind vinovăția sa, și ca urmare acesta solicită achitarea sa, temei care se regăsește în art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

În acest context, instanța de recurs remarcă că, în apelul său inculpatul a solicitat numai aplicarea unei pedepse mai blînde, exprimîndu-și intenția de a

restitui prejudiciul cauzat părții vătămate, fără a contesta prezența elementelor infracțiunii ce i se încredințează, în acțiunile sale și aprecierea probelor ce au fost administrate la caz.

Analizând cele menționate, Colegiul stabilește că dezacordul privind prezența în acțiunile sale a elementelor infracțiunii imputate, a fost invocată direct în faza procesuală a recursului, nu și pe calea apelului exercitat împotriva sentinței. Astfel, partea nemulțumită de soluție adoptată în prima instanță, declarând apelul, nu a invocat critica menționată de ilegalitate, ea fiind invocată direct în faza procesuală a recursului, ceea ce contravine prevederilor art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală. Deci, motivele invocate de recurent, nu au constituit obiect de discuție în instanța de apel, astfel, nu este în drept să le invoce în recurs.

Conform art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

Sub acest aspect, Colegiul reține că instanța de fond și de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, cât ale apărării atât și ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Veste V.L., în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 186 alin. (2) lit. b), d) Cod Penal, să fie justă și întemeiată.

Astfel, conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată desfășurat și minuțios în textul hotărârii instanței de fond și a deciziei instanței de apel, și anume: declarațiile părții vătămate Șaban I., martorilor Puhalschi S., Nicolenco A., Nicolenco S., Moroșian N., Andrieș M., Damaschin S., Damaschin E., cât și înscrisurile analizate în textul deciziei instanței de apel și menționate în pct. 5 al prezentei decizii. Temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

Instanțele de fond și apel, just au stabilit, având în vedere conglomeratul de probe, că acțiunile intenționate ale inculpatului au fost curmate, din cauze independente de voința acestuia, și anume că a fost descoperit de proprietarul iazului în timpul săvârșirii faptei infracționale, prin urmare acțiunile sale nu și-au produs efectul scontat.

Referitor la argumentul recurentului, precum că lipsește obiectul material, instanța de recurs îl consideră neîntemeiat, dat fiind faptul că acesta a fost stabilit de către organul de urmărire penală și instanțele de judecată, și anume bunul care are o existență materială, în rezultatul muncii omului, dispune de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor, în speța în cauză peștele mort 306 kg - în rezultatul amplasării plaselor de prins pește (217 kg specia crap, 60 kg - tolstolob, 29 kg - amur alb), în valoare totală de 10 775 lei, cât și 83 de pești de specia crap, 21 – specia tolstolob și 12 – specia amur alb, pește viu.

Instanța de recurs, constată că recursul declarat de inculpat de fapt este o cerere de reapreciere a probelor pe caz, ceea ce nu este prevăzut ca temei de recurs în norma stipulată de art. 427 Cod de procedură penală.

Reieșind din cele enunțate, Colegiul penal conchide că temeiurile indicate de recurent nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor judecătorești și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 29 mai 2013 și sentinței Judecătoriei Căușeni din 18 martie 2013, de către inculpatul Veste Vasile Luca, în propria sa cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 decembrie 2013.

Președinte:

Petru Ursache

Judecători:

Nicolae Gordilă

Elena Covalenco

Președinte: (semnătură)

Judecători: (semnătură)

(semnătură)

Petru Ursache

Nicolae Gordilă

Elena Covalenco

Copia corespunde originalului

Judecător:

Nicolae Gordilă